

מציאות בנוין בית הבחירה

1. המשמעות הקצרה: (כ) לבנות בית הבחירה שנאמר: "וועשו לי מקדש"

2. רמב"ם הלכות בית הבחירה הקדמה

הלכות בית הבחירה. יש בכללן שיש מצות, שלש מצות עשה, ושלש מצות לא תעשה. זהה הוא פרטן: (א) לבנות בית המקדש. (ב) שלא לבנות המזבח גזית. (ג) שלא לעלות עליו במעלות. (ד) ליראה מן המקדש. (ה) לשמרו סביב. (ו) שלא להשבית שמיתו.

מה הסתירה בין הגדרות הרמב"ם למצווה?

3. רמב"ם הלכות בית הבחירה פרק א הלכה א:

מצות עשה לעשות בית לי מוקן להיות מקדשים בו הקרבנות, וחוגיגן אליו שלוש פעמים בשנה שנאמר ועשו לי מקדש, וכבר נפרש בתורה משך שעשה משה רבינו, והוא לפי שעה שנאמר כי לא באתם עד עתה וגוי.

4. רמב"ם הלכות מלכים פרק א הלכה א:

שליש מצות נצטוו ישראל בשעת כניסה לארץ, למנות להם מלך שנאמר שם תשים עלייך מלך, ולהכricht זרעו של מלך שנאמר תמחה את ذכר עמלך, ולבנות בית הבחירה שנאמר לשכנו תדרשו ובאת שמה.

מה בין "לעשות בית לה" מוקן וכי' לבין "לבנות בית הבחירה"?

5. לחם משנה הלכות מלכים פרק א הלכה א:

שנאמר לשכנו תדרשו וכו'. קשה דבhaloth בית הבחירה פ"א כתוב רבינו מצות עשה לעשות בית לה, כי' שנאמר ועשו לי מקדש וכן הביא קרא אחרינא דלשכנו תדרשו.

מהי שאלת הלוחם משנה על הרמב"ם?

6. ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה כ:

והמצוות העשרים היא שצונו לבנות בית עבודה. בו יהיה ההקרבה והבערת האש תמיד ואלו יהיה ההליכה והעליה לרגל והקבוץ בכל שנה כמו שתתברר (מ"ע צ - ט מו נב - ד פג - ה ול"ת פט - צ קנו) והוא אמרו יתעלה ("פ' תרומם") ועשו לי מקדש. וושונ ספרי (ראה יב' - יא וסנה' כב') שלש מצות נצטוו ישראל בשעת כניסה לארץ למנות להם מלך ('מ' קעג) ולבנות להם בית הבחירה ולהכricht זרעו של מלך ('מ' קפח). הנה התבאר שבנן בית הבחירה מצוה בפני עצמה.

מדוע צריך ראייה מהספר שזו מצווה ולא מספיק הפסוק: "וועשו לי מקדש"?

7. فتיחת היד החזקה:

ספר שמיני: אכלול בו מצות שהן בבניון מקדש וקורבנות צבור התלמידין. וקרأتي שם ספר זה ספר עבודה: ספר תשיע': אכלול בו מצותיהם בקורבנות היחיד. וקרأتي שם ספר זה ספר קורבנות:

8. ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק לה:

הכלל העשיר כולל המצוות הتلויות במקדש וכליי ומשרתיו, והם המצוות אשר ספרנו בספר עבודה, וכבר קדם לנו זכרון תועלת זה הכלל. הכלל העשטי عشر כולל המצוות הteliot בקורבנות, והוא רוב המצוות אשר ספרנו בספר עבודה וספר קורבנות, וכבר קדם לנו זכרון תועלת המצוות בקורבנות הכלל ואיך היה הכרחי בזמן ההוא.

מה תפרק ביהם"ק לפי פתיחת היד החזקה ומה לפי המורה הנבוכים? הייעזר במקורות הבאים לתשובה על כל השאלות הנ"ל.

9. شمחות פרק כה פסוק ח: "וועשו לי מקדש ושכנתני בתקום":

10. דברים פרק יב פסוקים ה,יא:

"כי אם אל-המתקום אשרא-יבחר לךך אל-להי ממלך-שבטיך לשלום את-שניהם שם לשכננו תזרענו ובאות שמה": (פסוק ה) "ובניה המתקום אשרא-יבחר לךך אל-להי ממלך-שבטיך לשלום את-שניהם שם לשכננו תזרענו את כל-אל-אשר אנכי מצעה אתכם עלתיכם וזכותיכם מעשנתיכם אטרמתךך ומכל מבקער נזריךך אחר פרדי לךך": (פסוק יא)

מה בין "ושכنتי בתוכם לבין "לשכנו תדרשו"?

11. רמב"ם הלכות כל המקדש פרק ג הלכה א:

זרע לו מובלע לעבודת המזבח שנאמר בעת ההיא הבדיל יי' את שבת הלו', וממצוות עשה להיות הלוים פנויין ומוכן לעבודת המקדש בין רצוי בין שלא רצוי שנאמר ועובד הלו' הוא את עבודת האל מועד, ובן לו' שקבל עליו כל מצות ליה חז' מדבר אחד אין מקבלין אותו עד שיקבל את כלו'.

12. רמב"ם הלכות כל המקדש פרק ד הלכה א:

הכהנים הובלו מכלל הלויים לעבודת הקרבנות שנאמר ויבטל אחרן להקדשו קדש קדשים, ומזכות עשה היא להבדיל הכהנים ולקדשם ולהכינים לקרבן שנאמר וקדשתו כי את להם אלהיך הוא מקריב.

מהו מושג הקדשה ע"פ מקורות אלו? הסבר על פי זה את המושג בית המקדש?

13. ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק לב:

והוא שזה המין מן העבודה רוצה לומר הקרבת הקרבנות, אף על פי שהם לשם יתעלה, לא חייב علينا כמו שהיה בתקופה, ר' ל' שמקרב בכל מקום ובכל זמן, ולא שנעשה היכל באשר יזדמן, ושיקריב מי שיידען החפש מלא את ידו, אבל אסור כל זה עליינו והושם בית אחד אל המקום אשר בחרה ה', ואין מקריבין בזולות.

14. ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק מה:

ובכן זאת הפליה, ואין ספק אכן ג' כ' שהמקום אשר ייחדו אברהם בנבואה היה ידוע אצל משה רבינו ואצל רביהם, שאברהם צוה אותם שיהיה בית עבודה, כמו שבאר המתרגם אמר, ופלח צצ'י אברהם תמן באתרא ההוא, אמר קדם ה' האה יהונ פלאון דרייא וכו', ואשר לא התבאר בתורה ולא נזכר בפרט, אבל רמז אליו ואמר אל המקום אשר יבחר ה' וגו', יש בו אצל' שלש חכימות, האחת מהן, שלא ייחסיקו בו האומות וילחמו עליו מלחה מהזקה שיש להmakom שזה הארץ הואה תכלית התורה. והשנייה, שלא יוסיפו לו מי שהוא בידם עתה וישחיתוovo בכל יכלתם. והשלישית, והיא החזקה שביהם, שלא יבקש כל שבט הייתו בנהלו ולמשול בו, והוא נופל עליו מן המחלוקת והקטטה כמו שנפל בבקשת הכהונה, ולזה באה המצווה שלא יבנה בית הבcharah אלא אחר הקמת מלך שיזוה לבנוינו ותשולק המחלוקת, כמו שבארנו בספר שופטים.

הסבר ע"פ המורה הנבוכים את המושג: "בית הבcharah"?

15. רמב"ם הלכות מלכים פרק יא הלכה ד:

ואם יעמוד מלך מלבית דוד הוגה בתורה וועסוק במצבות כדוד אביו, כפי תורה שבכתב ושבעלפה, יוכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה, וילחם מלחמות ה', הרי זה בחזקת שהוא משיח, אם עשה והצליח ונצח כל האומות שסביביו ובונה מקדש במקומו וקבע נדי' ישראל הרי זה משיח בודאי.

משכן ומתקדש

16. רמב"ם הלכות בית הבcharah פרק א הלכה ב:

כין שנכנסו לארץ העמידי המשכן בಗלגל ארבע עשרה שנה שכבשו וshallaknu, ומשם באו לשילה ובנו שם בית של אבניים ופרשו יריעות המשכן עלייו ולא הייתה שם תקרה, ווש"ט שנה עמד המשכן שיליה וכשנתה עלי חרב ובאו לובב ובנו שם מקדש, וכשנתה שמואל חרב ובאו לגבנון ובנו שם מקדש ומגבנון באו לבית העולמים, ימי נוב וגבנון שבע וחמשים שנה.

17. חידושים וביאורים-הלכות בית הבcharah/הרבי מלובבץ:

וקשה מכין שהרמב"ם הוא ספר של הלכות למאי נפקא מינה להלכה, אריכות זו שהעמידו את המשכן בಗלגל ואחר כך בשילה, נוב וגבנון, הרי לכוארה אין זה אלא סיפור בדברי מי' ישראל? הן אמרת שמקוון של הרמב"ם בדבר סדר הבניינים וכו' הוא מהמשנה במסכת זבחים, אבל במשנה ישנו כמה עניינים שאינם הלכות מה אין כן ספר יוד של הרמב"ם שאיןו אלא הלכות פסוקות.

18. הערכה מתוך ספר מצווה ברה לרבי ייצמן:

האמירה שכל הבניינים הם קומה אחת שלימה, רומצת לבניה פנימית של הדברים. נגידים בשתי שאלות על הגמara והרמב"ם:
א. המשכן בgalgal עמד י"ד שנים. המקור לכך נמצא בגמara (זבחים ק"ח ע"ב) שהוכיחה שהחייב נשمر שבע שנים, ושאלת הגמara: "ושבע שחלקו מלן?", ועונה הגמara, "איבעית אימא, מדשבע שכבשו, שבע נמי שחילקו", ופרש': "סבירו בעלה היא". וכתב על זה בספר "אור הישו": "עד בלתי מובן הסברא לתלות זה בהזיה", ואמנם הדבר צריך עין. יש ב. הגמara בזבחים (קי"ט ע"א) אומרת: "שלש בירות ה', שילה, נוב וגבנון ובית עולמים", ופרש': "נוב וגבנון - חדא חשיב לה". ויש להבין מדוע. גם במנין שנות המשכנים אמרו (שם ק"ח ע"ב): "מי אלה מועד שכבבו וגבנון חמשים ושבע", ויש להבין מדוע כללו שניםם במנין אחד ולא פרטו ימי כל משכן בפני עצמו. גם לשון הרמב"ם (בhalcha ב') צרכיה עיון, שאחר שהזכיר את בית עולמים חזר למנין שנות משכן דבב וגבנון.
נראה לומר בסדרון של המשכנים, שהמשכן במדבר היה ענן בפני עצמו והוא שיר למסע ישראל במדבר. בדומה לזה היה המשכן של ארץ ישראל (שנותיו הרבות יוכחו)
המשכן נבב וגבנון שיכים לתקופות מעבר. הгалיל הוא מעבר מן המדבר לארץ ישראל ונוב וגבנון הם מעבר מן המשכנים בארץ למקדש בירושלים (עיין בדקוק לשון הרמב"ם שכינה אותן "מקדש").
בשפה פנימית יותר יש לומר שהгалיל הוא בבחינת דעת (שהיא מעבר בין ג' לר' לבין ז'ת) והדעת כוללת חסד וגבורת ועל כן הгалיל מחולק לשנים (כמורתם בשמו), לשבע שכבשו ושבע שחילקו, וכך שווים המם על כן אמרו "מדשבע שכבשו שבע נמי שחילקו". נוב וגבנון הם בבחינת נצח והוד, תרי פלי' דגופא דכחדא חשיב לה והם המעבר משכן שילה (בחינת תפארת) לבית עולמים (בחינת יסוד ומלכות - ציון ירושלים)